

Arrest

nr. 97 988 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 oktober 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. MORJANE *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat de betrokkens op 18 maart 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 12 september 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal Voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 30 maart 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 juli 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 oktober 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat hij een ‘declaration of nationality’

en een 'declaration of birth' naar voren brengt, beiden afgegeven door de Somalische ambassade in België waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had dergelijke documenten naar voren te brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 51/ 8 VW. Aangezien, op basis van de overweging zoals aangetekend in de bestreden beslissing, namelijk "overwegende dat hij een 'declaration of nationality' en een 'declaration of birth' naar voren brengt, beiden afgegeven door de Somalische Ambassade in België waarbij moet worden opgemerkt dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had om deze documenten naar voren te brengen" verwerende partij geoordeeld heeft om de asielaanvraag niet in overweging te nemen; Terwijl, op basis van artikel 51/8 Vw., nieuw bekomen bewijzen van eerder aangehaalde feiten als nieuw kunnen worden beschouwd (Arrest 113.002 van 27 november 2002); Dat de stukken weliswaar konden worden voorgelegd in de eerste asielprocedure, maar dat verzoeker nooit had gedacht dat zijn afkomst in twijfel zou worden getrokken; Dat verzoeker op de hoogte is van de rechtspraak van de Raad, waarbij de Raad vaststelt dat "Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat dit document niet nieuw is, aangezien het desbetreffende element dat door middel van dit document wordt aangevoerd reeds is behandeld in het kader van een eerste asielaanvraag van verzoeker (...). Het loutere feit dat verzoeker de gegevens niet heeft aangebracht noch vermeld in haar vorige asielprocedure omdat zij nooit had verwacht had dat de Belgische asielinstanties haar afkomst in twijfel zouden trekken is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet' maar niettemin van oordeel is dat deze rechtspraak in het licht van het arrest SINGH (Arrest SINGH / BELGIE van 2 oktober 2012, §§ 100 en 101) niet langer verdedigbaar is; Zodat, de bestreden maatregel dat vaststelt dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen, aangezien "hij een 'declaration of nationality' en een 'declaration of birth' naar voren brengt, beiden afgegeven door de Somalische Ambassade in België waarbij moet worden opgemerkt dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had om deze documenten naar voren te brengen is in het licht van artikel 51/8 Vw. niet naar recht verantwoord;"

2.1.2. Verzoeker betoogt dat het voorgelegde nationaliteitsbewijs en een 'declaration of birth', dat hij had verkregen op de Somalische ambassade in België, aanleiding had moeten geven tot een grondig en nauwkeurig onderzoek van zijn tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij stelt dat hij niet kon weten dat zijn nationaliteit in twijfel zou worden getrokken en meent om die reden deze documenten bij een tweede asielaanvraag te kunnen voorleggen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, steeds:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat onder "nieuwe gegevens" eveneens dienen te worden verstaan nieuwe gegevens die het bewijs leveren van feiten aangehaald in de eerste erkenningsprocedure maar die pas na de laatste fase van die eerste procedure konden worden bekomen (RvS 27 november 2002, nr. 113.002).

Verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden beslissing, waarbij wordt gesteld dat zij deze documenten reeds tijdens de eerste asielprocedure had kunnen voorleggen, niet. De beschouwingen waarbij wordt gesteld dat de desbetreffende documenten bijdragen aan de geloofwaardigheid van de reeds door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in overweging genomen elementen kunnen hier geen afbreuk aan doen. Verzoeker laat tevens na in het middel nader uit te werken *“dat deze rechtspraak in het licht van het arrest SINGH (Arrest SINGH / BELGIE van 2 oktober 2012, §§ 100 en 101) niet langer verdedigbaar is”*.

Het betoog *“dat verzoeker nooit had gedacht dat zijn afkomst in twijfel zou worden getrokken”* kan niet worden gevolgd nu in de beslissing van de commissaris-generaal van 30 maart 2012, bevestigd door arrest nr. 85 142 van 24 juli 2012 van de Raad, volgende wordt gesteld aangaande verzoekers verklaringen:

Deze Raad stelde in arrest nr. 85 142 van 24 juli 2012:

“De Raad wijst er echter op dat stukken slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat te dezen niet het geval is, zoals overvloedig blijkt uit de vaststellingen van de commissaris-generaal die in de bestreden beslissingen zijn opgenomen. Er is geen rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van een asielzoeker (RvS 1 december 2011, nr. 216.653), zodat deze stukken niet van aard zijn om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers' verklaringen te herstellen. Indien afdoende met redenen werd omkleed waarom geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers, is de Raad niet gehouden nader op de door hen voorgebrachte stukken in te gaan (cf. RvS 31 januari 2001, nr. 92.891).

Daarnaast dient te worden gewezen op de informatie die door de verwerende partij bij de nota met opmerkingen werd gevoegd en waaruit blijkt dat alle archieven en publieke kantoren in Somalië werden vernietigd gedurende de burgeroorlog waardoor er geen referentiemateriaal voorhanden is dat kan worden gebruikt om (identiteits-)documenten op te stellen (nota met opmerkingen, bijlage 1, SRB Somalië, authenticiteit documenten uitgereikt na 1991, 29 maart 2012, p. 5). Uit deze informatie blijkt eveneens dat een overgrote meerderheid van landen binnen het European Migration Network de Somalische paspoorten niet aanvaardt als een geldig reis- of identiteitsdocument (Ibid., p. 16). Specifiek met betrekking tot de documenten uitgereikt door de Somalische ambassade in Brussel, werd naar aanleiding van een telefonisch onderhoud van een Afrika-expert van het Commissariaat-generaal vastgesteld dat de contactpersoon die zich uitgaf als administratief medewerker van de Somalische ambassade, dhr. M., niet geaccrediteerd was en dat geen duidelijkheid kon worden geschapen over de vraag op grond van welke objectieve criteria de identiteit werd bepaald van de aanvragers aan wie de Somalische vertegenwoordiging documenten heeft verstrekt (Ibid., p. 14-15). Uit deze gegevens vloeit voort dat er ernstige twijfels rijzen over de correctheid van de inhoud van de neergelegde stukken van de Somalische ambassade in Brussel. Verzoekers beperkten zich ter terechtzitting tot de mededeling dat tweede verzoekster zwanger is en een verblijf in België nastreeft voor haar kinderen, maar brachten niets in tegen het standpunt van de verwerende partij uit haar nota met opmerkingen met betrekking tot de documenten van de Somalische ambassade in Brussel.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun verklaringen met betrekking tot hun land van herkomst en de objectieve informatie waaruit het gebrek aan referentiemateriaal blijkt om correcte (identiteits-)documenten op te maken, kan aan de door verzoekers neergelegde "Declaration of Nationality" geen bewijswaarde worden verleend.

Aangezien zij er niet in slagen aannemelijk te maken dat zij werkelijk van Somalische nationaliteit zijn, is het eveneens onmogelijk de behoefte aan bescherming van verzoekers te beoordelen in het licht van de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag en de subsidiaire bescherming.

Door het onaannemelijke karakter van hun Somalische nationaliteit, kan evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekers dat zij in Somalië situeren, waardoor zij op die gronden niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen zich daarom ook niet beroepen op vervolging of een ernstige schade die zou voortvloeien uit de actuele veiligheidssituatie."

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De loutere verklaring dat hij ten tijde van de eerste asielaanvraag niet kon weten dat zijn nationaliteit in twijfel zou worden getrokken, rechtvaardigt een nieuwe asielaanvraag niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het voorgelegde nationaliteitsbewijs een essentiële invloed zou gehad kunnen hebben op de besluitvorming van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van haar eerste asielaanvraag.

In zijn beslissing van 30 maart 2012 oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt:

"De door u af gelegde tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen laten volstrekt niet toe om uw identiteit uw profiel en het realiteitsgehalte van het risico bij eventuele terugkeer vast te stellen en/of te beoordelen. Gezien subsidiaire bescherming op basis van ernstige bedreiging van persoon of leven van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict enkel door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt verleend aan Somalische burgers wiens relaas en stavingsstukken voldoende geloofwaardig zijn om dergelijke bedreiging aannemelijk te maken, heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw regio van oorsprong."

Uit de lezing van die beslissing blijken de anomalieën die werden vastgesteld bij zijn verklaringen afgelegd tijdens de asielaanvraag in het Rijk en de asielaanvragen in Nederland en in Italië. Uit het geheel van zijn verklaringen kon noch zijn identiteit, noch zijn profiel noch het realiteitsgehalte van het risico bij eventuele terugkeer worden vastgesteld. Die vaststelling vormde het doorslaggevend motief voor de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit geldt des te meer nu hij tegen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, een beroep ten gronde instelde bij de Raad en dat deze Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd.

Deze Raad stelde in arrest nr. 85 142 van 24 juli 2012:

"De Raad wijst er echter op dat stukken slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat te dezen niet het geval is, zoals overvloedig blijkt uit de vaststellingen van de commissaris-generaal die in de bestreden beslissingen zijn opgenomen. Er is geen rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van een asielzoeker (RvS 1 december 2011, nr. 216.653), zodat deze stukken niet van aard zijn om het ongeloofwaardig karakter van verzoekers' verklaringen te herstellen. Indien afdoende met redenen werd omkleed waarom geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekers, is de Raad niet gehouden nader op de door hen voorgebrachte stukken

in te gaan (cf. RvS 31 januari 2001, nr. 92.891)."

Indien aan één van de genoemde cumulatieve voorwaarden van "nieuwe gegevens" overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet is voldaan, dienen de andere voorwaarden niet verder onderzocht te worden. Evenmin is de verwerende partij er toe gehouden bij gebrek aan het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet opnieuw een onderzoek te voeren naar het mogelijk bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM omdat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, dat ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Daaruit volgt dat verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze heeft overschreden door te oordelen dat door verzoeker geen gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 32 f6) van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Aangezien, op basis van overweging zoals aangetekend in de bestreden maatregel, namelijk "overwegende dat hij een 'declaration of nationality' en een 'declaration of birth' naar voren brengt beiden afgeleverd door de Somalische Ambassade in België waarbij moet opgemerkt worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had dergelijke documenten naar voren te brengen", niet is nagegaan of zij dit stuk buiten zijn toedoen niet eerder kon doen gelden in een voorgaande asielprocedure; Terwijl, artikel 32 (6) van voormelde Richtlijn laat gelden dat "De lidstaten kunnen besluiten het verzoek enkel verder te behandelen indien de befrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de in de leden 3, 4 en 5 beschreven situaties in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden, in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens artikel 39 uit te oefenen"; Dat verzoeker onmogelijk kon weten dat de verwerende partij zijn afkomst in twijfel zou trekken; Dat dit voldoende is om aan te nemen dat verzoeker nieuwe stukken neerlegde teneinde deze twijfel ongedaan te maken en alsnog de verwerende partij, in het kader van een tweede asielprocedure te overtuigen dat verzoeker wel degelijk de Somalische nationaliteit bezit; Dat de verwerende partij dit niet is nagegaan; Zodat, de bestreden maatregel dat vaststelt dat "de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had dergelijke documenten naar voren te brengen", zonder daadwerkelijk na te gaan of verzoeker redelijkerwijze buiten zijn toedoen deze nieuwe stukken heeft bij gebracht in het kader van een tweede asielprocedure, zoals vereist door artikel 32 zesde lid van voormelde richtlijn, is in het licht van artikel 32 zesde lid van voormelde richtlijn, niet naar recht verantwoord;"

2.2.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij niet zou zijn nagegaan of het niet voorleggen van de onder het eerste middel besproken identiteitsbewijzen buiten zijn toedoen is gebeurd.

Artikel 32 (6) van Richtlijn 2005/85/EG luidt als volgt:

"De lidstaten kunnen besluiten het verzoek enkel verder te behandelen indien de betrokken asielzoeker buiten zijn toedoen de in de leden 3, 4 en 5 beschreven situaties in het kader van de vorige procedure niet kon doen gelden, in het bijzonder door zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens artikel 39 uit te oefenen."

Los van het feit dat verzoeker de eventuele directe werking van artikel 32 (6) van Richtlijn 2005/85/EG niet aantoot, wordt er op gewezen dat op deze kritiek inhoudelijk reeds werd geantwoord onder het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 13 E.V.R.M., in combinatie met de grief gesteund op artikelen 2 en 3 E.V.R.M. Aangezien, verwerende partij in het kader van de procedure voorzien in artikel 51/8 Vw. oordeelde dat “overwegende dat hij een ‘declaration of nationality’ en een ‘declaration of birth’ naar voren brengt beiden afgeleverd door de Somalische Ambassade in België waarbij moet opgemerkt worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had dergelijke documenten naar voren te brengen” Terwijl, artikel 13 E.V.R.M. vereist dat de grieven m.b.t. artikel 3 E.V.R.M. onderworpen moeten worden aan onafhankelijk, aandachtige en uitgebreide controle;

Dat het EHRM in het arrest SINGH dienaangaande stelt dat « compte tenu en particulier de l'importance que la Cour attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou mauvais traitements, l'article 13 exige un contrôle attentif un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 ; l'article 3 et de la nature irréversible du dommage (...) La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan. 101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature à lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours » ; Overwegende dat de procedure zoals voorzien in artikel 51/8 Vw. alsook de wijze waarop de nieuwe stukken door verwerende partij buiten beschouwing werden gelaten, onverenigbaar is met de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 E.V.R.M., alsook met bovenvermelde rechtspraak aangaande artikel 13 E.V.R.M.; Dat de stukken, zijnde de nationaliteitsbewijzen derhalve het voorwerp dienden uit te maken van een onafhankelijk, aandachtig en uitgebreid onderzoek, waar alleen het CGVS voor bevoegd is; Zodat, de bestreden maatregel dat op basis van artikel 51/8 Vw. de nieuwe stukken aangaande de in artikel 2 en 3 E.V.R.M. bedoelde grieven, niet beoordeelt, laat staan aan een doorgedreven en nauwkeurig onderzoek onderwerpt, is in het licht van artikel 13 E.V.R.M. niet naar recht verantwoord;”

2.3.2. Verzoeker voert aan: *"De procedure zoals voorzien in artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, alsook de wijze waarop de nieuwe stukken door verwerende partij buiten beschouwing werden gelaten, onverenigbaar is met de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM".* Zij voert in dat verband het arrest Singh et Autres c. Belgique van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan. Zij stelt dat *"de nationaliteitsbewijzen alsook het bewijs aangaande de genitale vermindering van verzoeker en de gevolgen voor haar dochter", "derhalve "het voorwerp dienden uit te maken van een onafhankelijk, aandachtig en uitgebreid onderzoek, waar alleen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor is bevoegd en dat in de bestreden beslissing geen beoordeling overeenkomstig artikel 2 en 3 EVRM is gebeurd".*

Verzoekers kritiek heeft geen betrekking op de opgeworpen rechtsregel, met name artikel 13 van het EVRM, in de mate dat hij stelt dat zijn tweede asielaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij maakt met die kritiek immers niet duidelijk op welke manier hij geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel.

In de mate dat hij kritiek levert op de inhoud van artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet, waarbij wordt bepaald dat een beslissing om een meervoudige asielaanvraag niet in aanmerking te nemen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, levert hij geen kritiek op de bestreden beslissing, maar op de wet van 15 december 1980. De Raad is echter niet bevoegd om wetskrachtige bepalingen op zich te toetsen aan, of buiten beschouwing te laten omwille van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Bovendien is de Raad, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, bevoegd om in het kader van een beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing waarbij een meervoudige asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, te oordelen over een grief op basis van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De vreemdeling die zich op deze bepalingen beroept, dient daarbij evenwel, in overeenstemming met de

rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, ernstige en zwaarwichtige gronden voorleggen dat hij, als gevolg van de uitvoering van de bestreden beslissing, zal worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met die verdragsbepalingen.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

“VIERDE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 E.V.R.M. Aangezien, verzoeker op basis van zijn nationaliteitsbewijs voldoende naar recht het bewijs heeft bij gebracht dat hij afkomstig is van Somalië; Terwijl, artikel 2 E.V.R.M. laat gelden dat « Het recht van een ieder op leven Moordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken »; Overwegende dat het EHRM onderhavig artikel aanmerkt als zijnde het meest fundamentele artikel van het E.V.R.M., aangezien zij het recht op leven behelst, een recht zonder dewelke alle andere rechten en vrijheden geen bestaansredenen meer zouden hebben; Dat onderhavig artikel de overheid verbiedt om daden te stellen die tot gevolg zouden hebben dat het recht op leven in het gedrang komt; Dat door de “indirecte derdenwerking”, de schending van artikel 2 E.V.R.M. door een particulier of een groep particulieren kan worden aangevoerd tegen een lidstaat, wanneer wordt aangetoond dat de schending (mede) te wijten is aan een gebrek aan bescherming vanwege die lidstaat in kwestie; Dat op verzoeker de “aanvoeringslast” rust; Met betrekking tot de bewijslevering van het risico kan gesteld worden dat in recente rechtspraak geen onderscheid wordt gemaakt tussen de vereiste bewijsstandaard in geval van een aantijging onder artikel 2 en die onder artikel 3 E.V.R.M. in geval een uitlevering of uitwijzing; Er dient bijgevolg op basis van substantiële elementen te worden aangetoond dat het gevaar op levensberoving reëel is en dat de overheden van de ontvangstaar niet in staat zijn om het risico op levensberoving in hoofde van verzoeker te voorkomen door voldoende bescherming te bieden; Dat deze zienswijze gedeeld wordt door de Raad van State, in die zin dat hun beweringen met een begin van bewijs moeten worden gestaafd; In casu heeft verzoeker een nationaliteitsbewijs overgelegd aan verwerende partij; Dat dit stuk een ernstig bewijs uitmaakt waaruit blijkt dat verzoeker afkomstig is van Somalië; Dat op basis van algemene rapporten, die ook door verwerende gekend zijn of minstens verondersteld gekend te zijn, blijkt dat er in Somalië een intern gewapend conflict bestaat in de zin van artikel 48/4 § 2 c) Vw.; (stukken 2-3) Dat naar aanleiding van dit intern gewapend conflict het risico op een aantasting van het recht op leven in de zin van artikel 2 E.V.R.M. reëel is en voldoende naar recht wordt bij gebracht door algemene rapporten waaruit dit intern gewapend conflict blijkt; Dat verzoeker bijgevolg het begin van bewijs heeft bij gebracht dat hij een reëel risico op een aantasting van zijn recht op leven naar aanleiding van een intern gewapend conflict; Op basis van de motieven zoals aangehaald in de bestreden maatregel kan worden besloten dat verwerende partij er evenwel niet in geslaagd is om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen, aangezien ze in een niet aan artikel 13 E.V.R.M. conforme procedure vaststelt dat de nieuwe stukken eerder konden worden voorgelegd tijdens de eerste asielpprocedure, waardoor de stukken buiten beschouwing werden gelaten; Het Hof stelt immers dienaangaande dat “Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it.”; (EHRM., NA/THE UNITED KINGDOM, arrest dd. 17 juli 2008, § 111). Dat verwerende partij zich vergenoegde door eenvoudigweg, zonder een in artikel 13 E.V.R.M. vereist onderzoek naar de grieven, te stellen dat u dit geen nieuw gegeven is ”; Dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd al een weerlegging van het begin van bewijs; Dat de procedure voorzien in artikel 51/8 Vw. niet toelaat om dit begin van bewijs te weerleggen, aangezien de weerlegging van dit begin van bewijs minstens moet geschieden nadat de grieven op een aan artikel 13 E.V.R.M. bedoelde deugdelijk onderzoek werd onderworpen, wat niet kan gebeuren door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie derde middel); Bijgevolg kan voldoende naar recht worden gesteld dat de bestreden maatregel een schending uitmaakt van artikel 2 E.V.R.M.; Zodat, de bestreden beslissing is in het licht van artikelen 2 E.V.R.M. niet naar recht verantwoord;”

2.4.2. In het eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de verwerende partij, op basis van de algemene rapporten waarmee zij wordt verondersteld bekend te zijn in de zin van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, tevens bekend moet zijn met het bestaan van een intern

gewapend conflict in Somalië. Hij werpt op dat hij thans, aan de hand van nationaliteitsbewijzen kan aantonen dat hij uit Somalië afkomstig is.

Het bestuur is er, bij gebrek aan het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet toe gehouden opnieuw een onderzoek te voeren naar het mogelijk bestaan van een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Dit omwille van het feit dat deze artikelen inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, welke ter gelegenheid van de eerste asielaanvraag onderzocht werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de lezing van die beslissing blijken de anomalieën die werden vastgesteld bij zijn verklaringen afgelegd tijdens de asielaanvraag in het Rijk en de asielaanvragen in Nederland en in Italië. Uit het geheel van zijn verklaringen kon noch zijn identiteit, noch zijn profiel noch het realiteitsgehalte van het risico bij eventuele terugkeer worden vastgesteld. Die vaststelling vormde het doorslaggevend motief voor de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat het de nationaliteitsbewijzen die verzoeker voorlegt, niet van die aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In dat verband bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Cruz Varas v. Suède dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling op een beduidende wijze meespeelt bij de beoordeling van een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ook de United Nations Refugee Agency (UNHCR) spreekt zich uit in de zin dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, eerste en tweede lid van richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004) (zie: RvV 16 juni 2009, nr. 28.796).

Daaruit volgt tevens dat verzoeker niet het begin van bewijs levert dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, of dat zich een schending van artikel 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou voordoen, zoals vereist in de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC